

Sygnatura akt VIII C 2530/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VIII Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Magdalena Szymańska – Demska

Protokolant st.sekr.sąd . Aneta Szewczak

po rozpoznaniu w dniu 03 lutego 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda kwotę B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. 788,66 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych 66/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2016 r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 407zł (czteryście siedem złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 360,- zł (trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. S. kwoty 788,66 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wnoszenia pozwu wynoszą 14% w skali roku.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że pozwana zawarła w dniu 09 maja 2013 r. umowę pożyczki, zaś on jest nabywcą wierzytelności. Podjęte działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu nie odniosły oczekiwanego rezultatu.

Nakazem zapłaty z postępowaniu upominawczym z dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie X NC 8717/16 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Przyznała, że zawarła umowę pożyczki w dniu 09 maja 2013 r., a zatem roszczenie uległo przedawnieniu w dniu 09 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

M. S. podpisała w dniu 25 kwietnia 2013 r. z W..pl sp. z o.o. w W. umowę ramową pożyczki.

Dowód : umowa ramowa pożyczki k. 45- 48.

Uzyskane środki zostały wypłacone pozwanej w dniu 09 maja 2013 r.

Bezsporne

Pożyczka miała zostać zwrócona w dniu 04 czerwca 2013 r.

Dowód : wyciąg do umowy o sekurytyzacji wierzytelności k. 50, bezsporne.

W dniu 30 listopada 2015 r. W..pl (...). z o.o. w W. jako sprzedający (zwany W.), (...) Sp.z o.o. S.K. w W. jako komplementariusz (zwany Spółką), (...) S.A. w G. jako kupujący i A. Sp.

z o.o. w G. zawarły umowę uzupełniającą. Zgodnie z preambułą tej umowy w dniu 28 października 2015 r. W. wniosła do Spółki wkład niepieniężny w postaci wierzytelności pieniężnych składających się z kapitału odsetek oraz innych należności ubocznych wymienionych w wykazie wierzytelności lub odpowiednio zaktualizowanym wykazie wierzytelności. W dniu zawarcia tej umowy komplementariusz oraz A. zobowiązały się zawrzeć umowę przeniesienia ogółu praw i obowiązków komplementariusza (tzw. umowa przeniesienia ogółu praw i obowiązków komplementariusza) dotyczącą przeniesienia wszystkich praw i obowiązków komplementariusza jako komplementariusza w Spółce na rzecz A.. Nadto w dniu zawarcia tej umowy W. oraz Kupujący zobowiązały się zawrzeć umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków komandytariusza (tzw. umowa przeniesienia ogółu praw i obowiązków komandytariusza) dotyczącą sprzedaży wszystkich praw i obowiązków W. jako komandytariusza w Spółce na rzecz Kupującego. Umowa uzupełniająca została zawarta w celu określenia upraw i obowiązków związanych z przejęciem pośredniej kontroli nad spółką przez Kupującego na podstawie Umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków komplementariusza i Umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków komandytariusza oraz w związku z charakterem wkładu niepieniężnego w postaci wierzytelności wniesionych do spółki. W myśl 5 ust. 1 lit b W. oświadczyła, że na dzień zawarcia umowy uzupełniającej wszystkie wierzytelności i są wymagalne i istnieją z zastrzeżeniem pozostałych oświadczeń W. oraz modyfikacji związanych z przepływami pieniężnymi dokonanymi przez W. zgodnie z § 4 umowy.

Dowód : umowa uzupełniająca k. 57 – 66.

Pismami z dnia 28 grudnia 2015 r. i z dnia 05 lutego 2016 r. W. zawiadomił pozwaną o nabyciu przez (...) S.A. z siedzibą w G. ogółu praw

i obowiązków komandytariusza w Spółce. Zawarto tam także informację, że zgromadzenie wspólników Spółki w dniu 03 grudnia podjęło uchwałę o rozwiązaniu spółki i podzieliło jej majątek pomiędzy wspólników. Na mocy uchwały z dnia 03 grudnia 2015 r. B. nabyła prawo do zbioru wierzytelności wobec klientów W. z tytułu zawartych umów pożyczki. W ramach procesu sekurytyzacji w dniu 09 grudnia 2015 r. B. dokonała przelewu wierzytelności z tytułu zawartej z pozwaną w dniu 09 maja 2013 r. umowy nr (...) na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.. Zawarto tam informację, że według stanu na dzień 09 grudnia 2015 r. dług pozwanej wynosi 773,02 zł.

Dowód : zawiadomienie o zmianie wierzyciela k. 67 i k. 71,

umowa o sekurytyzację wierzytelności wraz z załącznikiem k. 49 – 51.

Kwota wymagalnej należności M. S. na dzień 09 kwietnia 2016r. wynosi kwotę 788,66 zł.

Dowód : wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda k. 5.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo podlegało uwzględnieniu w znacznym zakresie.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty, których prawdziwości pozwana nie podważała. Nadto w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zaprzeczyła jakoby zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki, nie kwestionowała też wysokości dochodzonego żądania. Fakt zawarcia umowy wynika przy tym z umowy ramowej.

Ponadto powód wykazał na podstawie przedłożonych dokumentów, iż jest nabywcą wierzytelności (art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c.), stąd przysługiwała mu legitymacja czynna w niniejszej sprawie.

Strony łączyła umowa pożyczki. W myśl art. 721 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Równocześnie jednak należy zwrócić uwagę, że pozwanemu przysługiwał status konsumenta, a zatem na względzie należało mieć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2014, 1497 j.t.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia Sąd uznał go za nieuprawniony. Choć istotnie w myśl art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ustawodawca zastrzegł trzyletni termin przedawnienia - a taki właśnie termin należy stosować przypadku pożyczek zawartych przez przedsiębiorcę z konsumentem - to jednak powód występując z powództwem o zapłatę w dniu 18 kwietnia 2016 r. przerwał bieg przedawnienia (na co wskazuje prezentata Sądu Rejonowego w Elblągu). Zgodnie

z brzmieniem art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem (...). Z § 13 pkt 1 umowy ramowej wynika, że wchodzi ona w życie w dniu wypłaty. Wypłata środków nastąpiła w dniu 09 maja 2013 r. czemu pozwana nie zaprzeczyła i co wynika także z wyciągu do załącznika umowy o sekuryzację z dnia 09 grudnia 2016 r. (k. 50). Nadto termin płatności został ustalony na dzień 04 czerwca 2013 r. (k. 50). Mając na uwadze powyższe należy jednoznacznie stwierdzić, że wytaczając powództwo w dniu 18 kwietnia 2016 r. powód przerwał bieg przedawnienia, a zatem zarzut pozwanej nie mógł skutkować oddaleniem powództwa.

Sąd zasądził zatem dochodzoną pozwem kwotę, której pozwana nie kwestionowała i która wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda. Niemniej powództwo w zakresie odsetek umownych nie zostało – w ocenie Sądu Rejonowego – dostatecznie udowodnione.

Powód domagał się odsetek umownych w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, a zatem odsetek maksymalnych wynikających z art. 481§ 2¹ k.c. Umowa została zawarta w 2013 r. kiedy podstawą żądania odsetek maksymalnych był przepis art. 359 k.c. § 2¹ k.c. wskazujący, że maksymalna wysokość odsetek za wynikających z czynności prawnych w stosunku rocznym nie może przekraczać czterokrotności wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Przedstawione dokumenty nie pozwalają przyjąć, że strony zastrzegły w umowie wysokość odsetek w wysokości wskazanej w pozwie. Rzeczą powoda było wykazanie, że strony zawarły umowę w której zastrzeżono wysokość odsetek maksymalnych. Przedłożona przez powoda umowa ramowa nie daje podstaw do przyjęcia, że strony pożyczki umówiły się na maksymalną wysokość odsetek w przypadku opóźnienia w spłacie wymagalnego zobowiązania - § 2 ust. 2 lit. a dotyczy bowiem maksymalnej stopy oprocentowania kapitału (udzielonej pożyczki), nie zaś odsetek w przypadku opóźnienia. Skutki uchybień w spłacie pożyczki reguluje § 8 umowy ramowej, gdzie w ust. 1 zd. 1 przewidziano, iż niespłacenie kwoty wpłaty w ustalonym terminie spłaty lub spłacenie jej w niepełnej wysokości powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane są odsetki karne w takiej samej wysokości, jaka obowiązywała przed terminem spłaty, z zastrzeżeniem postanowień § 5 ustępu 7 (który dotyczy zakazu naliczania odsetek powyżej maksymalnej wysokości odsetek wynikającej z obowiązujących przepisów prawa). Powołane regulacje nie dowodzą jednak wysokości odsetek karnych. Zdaniem Sądu kwestia ta została unormowana w stanowiącej załącznik do umowy ramowej tabeli lub regulaminu, które nie zostały przez powoda dołączone.

W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do brzmienia § 2 tego przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Ponieważ powód nie udowodnił, że strony w przypadku opóźnienia w spłacie zobowiązania umówiły się na maksymalną wysokość odsetek zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie.

Jedynie tytułem wyjaśnienia należy wskazać, że dokonana przepisami art. 2 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 1830) zmiana brzmienia art. 481 k.c. nie wpływała na charakter przewidzianych w nim odsetek. Zarówno przez jak i po 1 stycznia 2016r. stanowiły one bowiem odsetki za opóźnienie. Wprowadzenie ich ustawowego oznaczenia („odsetki ustawowe za opóźnienie”) miało zaś na celu jedynie odróżnienie ich od odsetek określonych w art. 359 k.c. oraz art. 11b w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 684).

Z tego też powodu orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. uznając, że powód uległ w nieznacznym zakresie, co uzasadniało zasądzenie na jego rzecz całości kosztów procesu. Składają się na nie : opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 zł, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i koszty zastępstwa prawnego w kwocie 360,00 zł.